

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **Y. Z.**, narozená dne X
bytem X
zastoupené advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025 č. j. CPR-11409-4/ČJ-2025-930310-V248 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025 č. j. CPR-11409-3/ČJ-2025-930310-V248

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025 č. j. CPR-11409-3/ČJ-2025-930310-V248 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025 č. j. CPR-11409-4/ČJ-2025-930310-V248 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 210 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a původně vedenou pod sp. zn. 4 A 30/2025 domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025 č. j. CPR-11409-3/ČJ-2025-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí 1“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 26. 1. 2025 č.j. KRPA-96149-22/ČJ-2024-000022-UA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 1“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím 1 byla žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“), zároveň bylo rozhodnuto podle § 120a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, že vycestování cizince není možné a počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 ode dne, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU a smluvních států na základě doby stanovené k vycestování podle § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze a původně vedenou pod sp. zn. 4 A 29/2025 domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2025 č. j. CPR-11409-4/ČJ-2025-930310-V248 (dále jen „napadené rozhodnutí 2“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 17. 2. 2025 č.j. KRPA-96149-26/ČJ-2024-000022-UA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 2“) vydané správním orgánem I. stupně.
4. Prvostupňovým rozhodnutím 2 byla podle § 70 správního řádu opravena zřejmá nesprávnost ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí 1, a to tak, že příslušný odstavec ve výrokové části na straně 1 nově zní: *ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „Evropská unie a smluvní státy“) a to na dobu 1 rok.*
5. Vzhledem k tomu, že uvedené dvě žaloby spolu úzce skutkově souvisely (jednalo se o žalobu proti rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a o žalobu proti opravnému rozhodnutí k totožnému rozhodnutí o správním vyhoštění), soud usnesením ze dne 1. 8. 2025 č.j. 4 A 29/2025-17 uvedená řízení spojil ke společnému projednání a rozhodnutí, usnesení nabylo právní moci dne 4. 8. 2025.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

6. Žalobkyně k napadenému rozhodnutí 1 namítala, že prvostupňovým rozhodnutím 1 nebylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobkyně, ale pouze o stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup, hlavní výrok o správním vyhoštění chybí, to nelze napravit opravným rozhodnutím, obě rozhodnutí (tj. napadené rozhodnutí 1 a napadené rozhodnutí 2) jsou neúplná, v obou jsou pouze některé výroky, nelze se jimi řídit, jsou nevykonatelná. Navíc byla vydána téměř měsíc po sobě, působí tak zmatečnost v záznamech SIS a podobně. Napadené rozhodnutí 1 je tak nezákonné, nevykonatelné a nepřezkoumatelné z důvodu chybějícího výroku o vyhoštění. Takovou vadu nelze řešit opravným rozhodnutím, které zasahuje do obecné právní jistoty.
7. Rovněž namítala, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, správní orgán zjistil pouze okolnosti v neprospěch žalobkyně, ale nikoli v její prospěch, byl porušen též § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
8. Měla za to, že samotná forma opatření i délka doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup, jsou nezákonné a nepřiměřené, délka doby nebyla řádně odůvodněna, nebyla dodržena zásada proporcionality. Šlo o excesivní jednání jinak bezúhonné a společensky nezávadné osoby, žalobkyně uprchla z Ukrajiny v důsledku agrese Ruska, rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Rozhodnutí je sice zatím nevykonatelné, ale do budoucna následky jistě nastanou, na žalobkyni tím ulpí zásadní stigma a způsobí jí problémy do budoucna. Žalobkyně přitom v této situaci být nechtěla, neplánovala z Ukrajiny odejít, nyní však je v ČR se svou rodinou včetně její matky, je to matka samoživitelka s nezletilým dítětem, toto vše mělo být vzato v potaz v její prospěch. Zároveň mělo být přihlédnuto k tomu, že se dostavila sama ke správnímu orgánu. Správní orgán I. stupně se vůbec nevypořádal s hledisky dle § 174a zákona o pobytu cizinců, nezabýval se konkrétní situací žalobkyně a důsledky rozhodnutí na její budoucí život.
9. Navrhla, aby soud napadená i prvostupňová rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný odkázal na obě napadená rozhodnutí, neboť žalobní námitky byly totožné s námitkami odvolacími. Pokud jde o prvostupňové rozhodnutí 2, bylo odvolání žalobkyně blanketní.
11. Trval na správnosti obou napadených rozhodnutí, ve svém postupu neshledal pochybení navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 20. 3. 2024 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu k vyřešení svého pobytu na území ČR. Bylo zjištěno, že žádost o vízum strpění jí byla zamítnuta s nabytím právní moci dne 23. 9. 2023, byla odeslána žádost o zjištění stavu pobytu ve Francii.
13. Dle lustrací byla žalobkyni dne 11. 11. 2022 uložena povinnost opustit území ČR a žalobkyni a jejímu synovi byl udělen výjezdní příkaz platný do 7. 12. 2022. Žalobkyně dne 10. 7. 2023 požádala o vízum strpění, žádost jí byla dne 11. 9. 2023 zamítnuta pro nesplnění požadavků. Do Francie žalobkyně přicestovala dne 22. 9. 2021, měla platnou žádost o azyl od 13. 5. 2022 do 6. 5. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

14. Se žalobkyní bylo dne 20. 3. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.
15. Žalobkyně při svém výslechu dne 29. 5. 2024 uvedla, že v X bydlí na X se svou matkou, nevlastním otcem, bratrem a jejím synem, nar. 2017, a to od 7. 9. 2023, její matka má zaměstnaneckou kartu, bratr dlouhodobý pobyt, všichni tam bydlí v pronajatém bytě, žalobkyně přicestovala dne 22. 9. 2021 do Francie z Ukrajiny, věděla, že bude válka, žádala tam o azyl, ale nebyl jí udělen, do ČR přijela dne 7. 9. 2022, ví, že v ČR pobývá se synem neoprávněně, ale na Ukrajinu nemohou kvůli válce, v ČR žádala dvakrát (o vízum strpění a o dočasnou ochranu), to jí však nebylo uděleno, rozhodnutí o povinnosti opustit území nestudovala, proto nevycestovala. V ČR má matku, nevlastního otce, bratra a syna, vůči nim by bylo ukončení jejího pobytu nepřiměřené, byla vdaná (od 8. 7. 2024 má být rozvedená), otec syna je ve X, měl problémy s alkoholem a drogami, na syna posílá peníze, žalobkyně nemá majetek, peníze jí dává pouze matka, která zde pracuje jako zdravotní sestra, zdravotní stav žalobkyně je dobrý, její syn je autista, chodí s ním na konzultace 2 x týdně do privátního centra v Letňanech, ve vycestování jí brání válka na Ukrajině a to, že tam nikoho nemá. Kromě rodinných příslušníků nemá v ČR žádné vazby, na Ukrajině nemá nikoho, ani majetek.
16. V prvostupňovém rozhodnutí 1 ze dne 26. 1. 2025 správní orgán I. stupně shledal, že žalobkyně se na území ČR zdržovala neoprávněně od 24. 9. 2023 do 20. 3. 2024, čímž naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, počátek stanovil ode dne zamítnutí žádosti o vízum strpění, právní moc 23. 9. 2023. Shledal překážky znemožňující vycestování s ohledem na ozbrojený konflikt na Ukrajině, nebyla tak stanovena lhůta k vycestování, na základě nemožnosti vycestování žalobkyni bude vydáno vízum strpění. Správní orgán I. stupně neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Ohledně syna žalobkyně konstatoval, že žalobkyně jeho zdravotní stav ničím neprokázala, ani syn pak nemá pobytové oprávnění, syn zjevně je schopen cestovat, když s ním přicestovala z Francie, syn může vycestovat s matkou. Uvedl, že žalobkyně sice má v ČR rodinu, nicméně po svém vycestování s nimi může udržovat kontakt na dálku nebo ji oni mohou na Ukrajině navštěvovat. Žalobkyně nepobývá mimo Ukrajinu nijak dlouhou dobu (od 2021), pobývala tam celý život, prostředí je jí známé, její návrat tím bude ulehčen, po odpadnutí překážek nic nebrání jejímu vycestování. V ČR nemá majetek, ani žádné vazby, nemá zdravotní potíže a může cestovat. Délka doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena na 1 rok, přičemž bylo přihlédnuto k délce a závažnosti protiprávního jednání žalobkyně, která nedisponuje zdravotním pojištěním a byla si vědoma svého jednání, na druhou stranu spolupracovala se správním orgánem a přišla sama řešit svůj pobytový status.
17. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí 1 dne 6. 2. 2025 odvolání, kde upozornila na vadu výroku.
18. Správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím 2 ze dne 17. 2. 2025 podle § 70 správního řádu opravil zřejmou nesprávnost ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí 1.
19. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí 2 dne 27. 2. 2025 blanketní odvolání, které ani po výzvě nedoplnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

20. V napadeném rozhodnutí 1 ze dne 18. 6. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím 1 došel k závěru, že žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, doba neoprávněného pobytu byla správně definována, v závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. Oprava výrokové části byla provedena zcela v souladu s § 70 správního řádu, když ani před tím nebylo pochyb, že žalobkyni se ukládá správní vyhoštění. Rozhodnutí není nepřiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, hodnocení správního orgánu I. stupně považoval za dostatečné. K délce doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup, uvedl, že byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a v souladu s rozhodovací praxí.
21. V napadeném rozhodnutí 2 ze dne 18. 6. 2025 žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí 2 s tím, že byla opravena pouze zjevná nesprávnost, obsah rozhodnutí tím nebyl zásadně změněn.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadené rozhodnutí 1 a napadené rozhodnutí 2, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
23. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. Zároveň shledal, že jsou zde dány důvody dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
24. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
25. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
26. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
27. Podle § 70 správního řádu *opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí. Právo podat odvolání proti opravnému usnesení anebo opravnému rozhodnutí má pouze účastník, který jím může být přímo dotčen.

28. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je institut opravy zřejmých nesprávností (§ 70 správního řádu) možné aplikovat pouze v případě *zjevných omylů* ohledně údajů, které jsou dostatečně podloženy zjištěními, jež prokazují jejich správné znění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Nelze připustit, aby se pomocí opravy zřejmých nesprávností měnil vlastní obsah (smysl) opravovaného správního rozhodnutí, protože se nejedná o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2024, č. j. 1 Ads 222/2024-30). Institut opravy zřejmých nesprávností slouží pouze k odstraňování různých méně významných překlepů, zkomolenin a k opravám dat, početních či „technických“ chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb (srov. kupř. rozsudek NSS ze dne 15. 1. 2024, č. j. 4 As 284/2022-160). Nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu může být pouze méně významná chyba, zkomolenina či překlep, např. chyba v časovém či jiném údaji (rozsudky NSS ze dne 30. 7. 2012, č. j. 5 Afs 48/2011-66, ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2010, č. j. 5 Afs 84/2009-64). Institut opravy zřejmých chyb a nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí je společný všem procesním řádům, tedy vedle správního řádu i s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214). Jednotlivé zákonné úpravy se v podstatných bodech neliší, a proto lze odkázat mj. i na judikaturu k § 54 odst. 4 s. ř. s., dle níž lze *„za zjevnou nesprávnost tak může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011-400). Oprava výroku, resp. záhlaví usnesení přichází v úvahu tam, kde je uveden *„údaj zjevně chybný, přičemž již na první pohled je zřejmé, že tato chyba byla způsobena např. nepozorností autora vydaného usnesení, aniž by bylo nutné tuto chybu komplikovaně vyvracet či ji dokládat např. dalšími listinami apod.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2022, č. j. 5 As 262/2021-26).
29. V daném případě napadené rozhodnutí 1 stanovilo ve výrokové části právní ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno, tedy § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (které upravuje správní vyhoštění), zároveň byla žalobkyni stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, z odůvodnění je pak patrné, že žalobkyni je ukládáno právě správní vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Pokud tedy ve výrokové části chyběl text *„ukládá správní vyhoštění“*, lze to ve smyslu § 70 správního řádu považovat za písařskou chybu resp. zjevnou nesprávnost, kterou nedošlo ke změně vlastního obsahu (smyslu) opravovaného rozhodnutí, resp. vlastních skutkových zjištění či provedeního právního hodnocení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2024, č. j. 4 As 284/2022-160, a ze dne 12. 12. 2024, č. j. 1 Ads 222/2024-30).
30. Rovněž je třeba uvést, že žalobkyni bylo oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění písemností ze dne 20. 3. 2024 č.j. KRPA-96149-6/ČJ-2024-000022-UA, o tom jí též bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

vydáno potvrzení z téhož dne, též z dalších písemností ve spise je zřejmé, že bylo vedeno řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně tak nemohla mít pochybnosti o tom, co je předmětem správního řízení, které je s ní vedeno. V této souvislosti lze odkázat na náleží Ústavního soudu ze dne 22. 4. 2014, sp. zn. II. ÚS 2678/13, ve kterém Ústavní soud uvedl, že: *„I když je „zjevná nesprávnost“ relativně neurčitým ustanovením, jehož naplnění je třeba vždy dovozovat z kontextu skutkových a právních okolností (vztahujících se k opravovanému rozsudku a celé věci), je třeba otázku „zjevnosti“ nesprávnosti hodnotit vždy z pohledu účastníka soudního řízení, jemuž je rozhodnutí adresováno, nikoliv soudu [srov. náleží sp. zn. II. ÚS 1456/11 ze dne 10. 4. 2012 (N 75/65 SbNU 51)].“*

31. Obě napadená rozhodnutí (resp. prvostupňová rozhodnutí) pak je třeba vnímat jako jeden celek, prvostupňové rozhodnutí 2 nenahrazuje prvostupňové rozhodnutí 1, pouze do jeho výrokové části doplňuje formulaci, která zjevným nedopatřením nebyla uvedena, v ostatním zůstává výroková část nedotčena.
32. Není tak důvodná první námitka o tom, že obě rozhodnutí jsou formálně vadná v důsledku nesprávně provedené opravy výrokové části.
33. Soud však shledal, že v dané věci nebyl žalovaným dostatečně zjištěn skutkový stav, s ohledem na to nemohl žalovaný ani náležitě vyhodnotit, zda napadeným rozhodnutím 1 a 2 nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně.
34. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“*
35. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců sice zabývaly, avšak nezjistily všechny podstatné okolnosti. Přestože žalobkyně vypověděla, že na území ČR žije jako samoživitelka se svým nezletilým synem, kdy otec se zdržuje ve X, nezjistil žalovaný téměř žádné okolnosti týkající se jejího nezletilého syna. V řízení vyplynulo,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

že syn je ve věku 8 let, z Ukrajiny se žalobkyní vycestoval v roce 2021, tedy ve věku necelých 4 let, od roku 2022 žije se žalobkyní v České republice, kde žijí s matkou žalobkyně, jejím nevlastním otcem a s jejím bratrem, žalobkyně vypověděla, že syn je autista. Žalovaný však nepoložil žalobkyni žádné dotazy ohledně toho, jaké povahy je onemocnění syna, jak náročná je péče o něj, zda navštěvuje školní či jiné zařízení, zda a jak žalobkyni s péčí vypomáhají rodinní příslušníci, jaké jsou vzájemné vazby v rámci rodiny, jaká by byla situace po návratu do domovského státu z hlediska nezletilého, zda by žalobkyně jako samotná matka mohla zvládat péči o nezletilého, jakým způsobem rodina žila před odchodem z Ukrajiny, a další. S tím souvisí i to, že žalovaný nezjistil, jaká je profese žalobkyně a jakou práci vykonávala před odchodem z Ukrajiny, zda a jak by zvládala péči o nezletilého po návratu na Ukrajinu.

36. Je třeba připomenout, že žalobkyně se svým synem jsou uprchlíky před válkou, žalobkyně uvedla, že na Ukrajině již nikoho a nic nemá, její nejbližší rodinní příslušníci žijí v X, otec jejího syna, se kterým jsou rozvedení, žije ve X. Žalobkyně se přitom snažila svůj pobyt na území ČR legalizovat, ale vízum strpění jí nebylo uděleno (není zřejmé z jakých důvodů). S ohledem na výše uvedený nedostatečně zjištěný skutkový stav napadené rozhodnutí 1 a 2 neobstojí ani co do vyhodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života a délky, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských EU a smluvních států, v tomto smyslu trpí rozhodnutí též nepřezkoumatelností. V této fázi se tedy ani soud nemůže k uvedenému vyhodnocení vyjádřit, neboť by to bylo předčasné.
37. Žalovaný tedy v dalším řízení musí především doplnit skutková zjištění ve smyslu výše uvedeném. Již nyní však lze konstatovat, že jsou zde přinejmenším pochybnosti, zda uložení správního vyhoštění žalobkyni není v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zda by v daném případě nebylo adekvátnější uložení povinnosti opustit území. Tuto úvahu však musí v navazujícím řízení učinit žalovaný poté, co doplní skutkový stav.
38. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí 1 a napadené rozhodnutí 2 podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
39. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobkyní v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč (1x převzetí a příprava zastoupení, 2x podání žaloby), tedy celkem 13 860 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, a náhradu hotových výdajů po 450 Kč za jeden úkon, celkem 1 350 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 15 210 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 6. srpna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.